Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150531648/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

XVI

Zwar ist's schön im fremden Lande,
Doch zur Heimath wird es nie! –

Möcht' die Berge wiedersehen,
Und die lautern Glätscher d'ran –

Möcht' die Glocken wieder hören,
Wenn der Hirt zu Berge treibt.
Schweizers Heimweh.

Først efter Frokosten gik Præsten over til *Ottos* Anliggender. Bedstefaderens Testament indsatte *Otto* til eneste Arving af den betydelige Formue; en Mand i Kjøbenhavn, Contoirchef *Berger*, skulde, da Præsten havde undslaaet sig derfor, være Curator. *Rosalie* var ikke glemt; hendes Hengivenhed og Troskab havde hævet hende til en Beslægtet; hendes sidste Dage skulde ikke kjende Sorger, dem hun havde søgt at fjerne fra den Afdøde, medens han levede. En sorgfri Alder ventede hende, men *Otto* ønskede hende ogsaa en lykkelig. Sin Plan meddeelte han Præsten; denne rystede med Hovedet, meente, at den ikke lod sig bringe istand, betragtede den som et Indfald, en Grille. Det var den ikke!

Nogle Dage gik. Det var ud paa Eftermiddagen, *Rosalie* sad paa den lille Træbænk under Kirsebærtræerne og syede Sørgetøi, hun skulde bære om Vinteren.

»Det er sidste Sommer, vi sidde her!« sagde hun, »sidste Sommer, at vort Hjem er her! Nu var jeg, som voxet fast til denne Plet. Det gjør mig ondt at forlade den!«

»Du har maattet forlade dit kjære Schweits!« sagde *Otto;* »det var dog tungere!«

»Da var jeg ung!« svarede hun. »Det unge Træ lader sig nok omplante, men det gamle har fæstet Rødderne dybere. *Danmark* er et godt Land, et smukt Land!«

»Men ikke Jyllands Vestkyst!« udbrød *Otto*. »For dine grønne Græsgange har Du her Lynghede, for dine Bjerge lave Sandklitter!«

»Paa Jurabjergene findes ogsaa Lyng!« sagde *Rosalie*. »Lyngen her

paa Heden minder mig tidt om Hjemmet paa Jura. Der er ogsaa koldt, i August kan der falde Snee. Granskovene ere ganske pudrede dermed!»

»Jeg elsker *Schweits*, som jeg aldrig saae; din Fortælling har givet mig et Billede af den maleriske Storhed, Bjerglandet eier. Jeg har en Plan, *Rosalie!* jeg veed, at Hjemvee aldrig uddøer i Bjergboens Hjerte; jeg husker nok, hvor dit Øie funklede, naar Du fortalte om Vandringen til *Le Locle* og *Neufchatel*, selv som Dreng var det, som jeg ved dine Ord følte den lette Bjergluft. Jeg kjørte med Dig paa den svimlende Vei, hvor Skovene under os laae som Kartoffelagre; hvad der neden fra steg, som en Røg fra Kulbrænderens Baal, var en Sky i Luften! jeg saae Alpekjæden, som svømmende Skybjerge, nederst Taage, øverst mørke Skikkelser med skinnende Gletscher!» –

»Ja *Otto!*« sagde *Rosalie*, og hendes Øine fik ungdommelig Ild, »saaledes staaer Alperækken, naar man kjører fra *Le Locle* ned til *Neufchatel*. Saaledes saae jeg den der, da jeg sidste Gang kjørte ned fra Jura. Det var i August. Løvtræerne stode gule og røde mellem de mørke Graner; Berberisser og Hyben voxte mellem de store Bregner. Alperne laae saa smukt belyste, Foden var himmelblaa, Toppen sneehvid i det klare Solskin. Jeg var veemodig stemt, jeg gik jo fra mine Bjerge! da nedskrev jeg i min Bog, o jeg husker det saa godt: »De høie Alper synes mig Jordens sammenlagte Vinger! hvad, om den opløftede dem, udbredte de store Fjer med de brogede Billeder af sorte Skove, Gletscher og Skyer. Hvilket Billede! paa Dommedag løfter den vel disse Vinger, flyver mod Gud og brister i hans Sollys!« jeg har ogsaa været ung, *Otto!*« sagde hun og smilte veemodig. »Du vilde have følt noget dybere ved at see denne Naturpragt. Soen nedenfor var blikstille; en lille Baad med hvide Seil flød, som en Svane, paa Fladen. Paa Veien, hvor vi kjørte, sloge Bønderne Kastanier ned; Vinen hang i store, sorte Druer. Hvor sligt et Indtryk kan fæste sig i Sjælen! det er nu 35 Aar siden, og jeg seer endnu Baaden med de hvide Seil, de høie Alper og de sorte Druer!«

»Du skal see dit Schweits igjen, *Rosalie!*« udbrød *Otto*, »høre Køernes Klokker paa de grønne Enge. Du skal igjen gaae til Capellet i *Franche Comté*, besøge Vennerne ved *Le Locle*, see den underjordiske Mølle og Doubfaldet.«

»Møllehjulet gaaer endnu, Vandet styrter, ligesom da jeg var ung; men Vennerne ere borte, min Familie adsplittet; jeg vil komme, som